

Arrest

nr. 172 857 van 4 augustus 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 11 juni 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 mei 2015 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen bij aangetekend schrijven van 19 oktober 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 19 november 2012 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 18 januari 2013 ingetrokken.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 1 februari 2013 een nieuwe beslissing waarbij de verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigd bij arrest nr. 117 760 van 28 januari 2014.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 30 april 2014 een nieuwe beslissing waarbij de verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt door de Raad vernietigd bij arrest nr. 144 074 van 24 april 2015.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 8 mei 2015 een nieuwe beslissing waarbij de verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 18 mei 2015 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 19.10.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

Nationaliteit: Russische Federatie

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 06.05.2015 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.”

Het advies van een arts-adviseur van 6 mei 2015 waarnaar wordt verwezen en dat verzoekers samen met deze beslissing ter kennis wordt gebracht, en dat bijgevolg kan worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de beslissing, luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 19.10.2012.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 07.09.2012. blijkt dat de beschreven PTSS actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Het betreft een psychische aandoening die als dusdanig niet te objectiveren valt, evenmin als de noodzaak om ze te behandelen. In casu wordt er zelfs niets vermeld over het oorzakelijk trauma hetgeen bij een PTSS vrij essentieel is. Door een dergelijke aandoening aan te wenden om een regularisatie tot verblijf te bekomen, wordt het genezingsproces ervan niet in de hand gewerkt omdat betrokkene er baat bij heeft zich conform de diagnose te blijven affirmeren. Enkel een beslissing dienaangaande in deze of gene zin kan deze impasse doorbreken en is een conditio sine qua non in het therapeutisch proces. Verder bukt dit attest van algemeenheden zoals "fysische en psychische integriteit" en "psychiatrische therapie" hetgeen geen blijk geeft van een ernstige therapeutische betrokkenheid of kennis van de casus. De behandeling van een PTSS door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden tot jaren en evolueert meestal spontaan in gunstige zin. Nog veel minder evident is dat er bij de medicatie Medrol (cortisone) wordt vermeld zonder dat daar enige reden voor wordt aangehaald. Betrokkenes gezondheid wordt zeker niet benadeeld door het derven van deze medicatie.

Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 16 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet. Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

[...]

De bestreden beslissing vermeldt als wettelijke grondslag het art. 9ter § 3, 4° Vreemdelingenwet, en stelt derhalve dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies heeft vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in art. 9 § 1, eerste lid Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing vindt derhalve haar grondslag in het medisch advies van de “arts-adviseur”.

Een motiveringsgebrek in het beslissend advies van de ambtenaar-geneesheer leidt ipso facto tot de vernietiging van de onontvankelijkheidsbeslissing gesteund op artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet die in dit advies haar noodzakelijke grondslag vindt. (RvV nr. 121.375)

[...]

Terzake het risico voor de fysieke en psychische integriteit, stelt de “arts-adviseur” enkel dat het attest “bult van algemeenheden zoals fysieke en psychische integriteit” en dat zulks “geen blijk zou geven van ernstige therapeutische betrokkenheid”.

Zulks is uiteraard geen afdoende motivering om te stellen dat er geen risico voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekster zou bestaan.

Immers, het door verzoekster neergelegde attest vermeldt uitdrukkelijk (zie stuk 3):

- Onder D: risico voor fysieke en psychische integriteit (wanneer de behandeling wordt stopgezet); waar de arts-adviseur het tegenovergestelde stelt, geeft hij een manifest verkeerde lezing aan het attest;*
- Onder C: de medicamenteuze behandeling, met oplijsting van de geneesmiddelen*

Het medisch attest vermeldt m.a.w. uitdrukkelijk dat er een risico is voor de fysieke integriteit wanneer de behandeling wordt stopgezet.

Ook uw Raad oordeelde in haar arrest dd 24 april 2015 reeds uitdrukkelijk (RvV 154 811/ IV): “In tegenstelling tot wat de ambtenaar-geneesheer beweert, blijkt aldus uit het voorliggende medische getuigschrift dat er een risico is voor het leven of de fysieke integriteit indien de behandeling wordt stopgezet.”

De arts-attaché is blijkbaar hardleer waar hij weigert te aanvaarden dat het door verzoekster neergelegde attest wel degelijk en dan nog expressis verbis een risico voor de fysieke integriteit weerhoudt.

Het is (uiteraard) geen afdoende motivering te stellen dat het in het medisch attest weerhouden “risico op fysieke integriteit” enkel een algemene notie zou zijn om vervolgens om dit risico van de tafel te vegen.

De notie “fysieke integriteit” is nota bene een wettelijke notie, vervat in het art. 9ter Vreemdelingenwet zelf, waaraan getoetst dient te worden.

Uit het gebruik van de notie “fysieke integriteit” kan evenmin een beperkte therapeutische betrokkenheid worden afgeleid, hetgeen de “arts-attaché” ten onrechte meent te kunnen stellen.

Het is veeleer de arts-attaché zelf die zich – op eerder arrogante en knullige wijze- beperkt tot het formuleren van algemeenheden en impressies, in plaats van het dossier en de toestand van verzoekster inhoudelijk te beoordelen.

De conclusie als zou er kennelijk geen sprake zijn van een ziekte voorzien in art. 9ter is gebrekkig gemotiveerd.

[...]

Bovendien, aangezien de arts-adviseur een ander standpunt inneemt dan de behandelend geneesheer, Dr. Psychiater [K.], dient hij minstens de redenen te verduidelijken waarom hij tot een andersluidend advies komt.

De beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer betekent immers niet dat diens vaststellingen steeds volstaan als motieven voor een beslissing tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer een arts is, impliceert al evenmin dat er op hem bij het verlenen van zijn advies conform artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, geen of een verminderde motiveringsplicht zou rusten.

De beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer bij het geven van zijn advies doet derhalve geen afbreuk aan het feit dat administratieve beslissingen afdoende gemotiveerd moeten zijn, hetgeen inhoudt dat de motivering steeds in concreto beoordeeld dient te worden in het licht van alle gegevens van het administratief dossier (RvS 23 september 1997, nr. 68.248; RvS 13 mei 2002, nr. 106.502 en RvS 18 september 2008, nr. 186.352). De motivering moet in dit opzicht ook draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn.

Terzake kan nuttig worden verwezen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 24 maart 2014 (RvV 121 375) (terzake de hypothese dat een ambtenaar-geneesheer een ander oordeel is toegedaan dan de geneesheer-specialist):

Wanneer de ambtenaar-geneesheer een ander oordeel is toegedaan dan hetgeen door een behandelend geneesheer-specialist wordt geattesteerd, dienen de motieven waarop de ambtenaar-geneesheer zich baseert om tot een andersluidend oordeel te komen, des te concreter en pertinenter te zijn.

Dergelijk andersluidend oordeel van een met een adviserende functie beklede arts impliceert dan immers dat hij besluit dat de beoordeling van de gespecialiseerde arts onjuist is, wat betekent dat hij van oordeel is dat deze gespecialiseerde arts zich vergiste, een medische problematiek overdreef of een tegenaangewezen behandeling heeft voorgeschreven in de door hem opgestelde medische attesten.

In casu blijft de arts-adviseur manifest in gebreke de motieven te verduidelijken welke hem tot een andersluidend oordeel brengen, hetgeen constitutief is voor een schending van de materiële motiveringsverplichting.

Er is geen enkel stuk in het administratief dossier dat het oordeel van de arts-adviseur ondersteunt; in het administratief dossier bevindt zich geen dienstige vakliteratuur, noch verwijst de arts naar enige literatuur of bron.

Het is overigens onduidelijk of de arts-attaché eenzelfde specialisatie heeft genoten en over eenzelfde expertise beschikt (als psychiater [K.]) om de aandoening van verzoekster te beoordelen.

Het is derhalve eveneens onduidelijk op grond waarvan de arts-attaché meent zijn niet-uitgewerkte en niet-onderbouwde stelling te kunnen superponeren boven de gedetailleerde bevindingen en het besluit van de behandelend geneesheer-specialist.

Gelet op de volstreekte afwezigheid van elke toelichting of staving door de arts-attaché van zijn stelling, kan zijn motivering niet als voldoende duidelijk, laat staan voldoende pertinent en concreet worden beschouwd.

Het komt alleszins niet aan de arts-attaché toe om de therapeutische betrokkenheid van de psychiater – op eerder ongenueance en oppervlakkige wijze- in twijfel te trekken, louter op grond van de door haar gebruikte medische terminologie, welke volgens (de subjectieve indruk van) de arts-attaché een te algemeen karakter zouden hebben; deze motivering kan geenszins worden aanvaard:

- de notie “fysieke integriteit” is een wettelijke notie, vervat in art. 9ter Vreemdelingenwet;*
- de notie “psychiatrische therapie” is een (courante) medische notie, welke bezwaarlijk als een algemeenheid kan worden beschouwd;*
- de betrokken arts-attaché heeft verzoekster nota bene nooit persoonlijk onderzocht, zodat hij bijzonder slecht geplaatst is om over een beperkte therapeutische betrokkenheid te spreken, waar hij een medisch attest opstelt m.b.t. de medische toestand van verzoekster (en zelfs superposeert boven dat van de behandelende psychiater) zonder verzoekster ooit gezien of gehoord te hebben;*

De motivering van de arts-adviseur is derhalve gebrekkig en schendt de materiele motiveringsverplichting (art. 3 van Wet van 29 juli 1991).

Het vastgestelde motiveringsgebrek in het beslissend advies van de ambtenaar-geneesheer leidt ipso facto tot de vernietiging van de onontvankelijkheidsbeslissing gesteund op artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet die in dit advies haar noodzakelijke grondslag vindt.”

2.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.2.2. *In casu* verklaarde verweerder de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen onontvankelijk in toepassing van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en dit onder verwijzing

naar een advies van een arts-adviseur van 6 mei 2015. Voormelde wetsbepaling laat toe om een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren indien, zoals in voorliggende zaak, een arts-adviseur vaststelt dat de medische problematiek die werd aangevoerd kennelijk niet beantwoordt aan de definitie van ziekte zoals bepaald in artikel 9ter, § 1, eerste lid van dezelfde wet. Deze laatste bepaling luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig §2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. Concreet houdt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

De Raad benadrukt dat het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische gegevens uitsluitend tot de bevoegdheid van de arts-adviseur behoren en het de Raad niet toekomt de beoordeling van de arts-adviseur te betwisten (RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)). De Raad kan hierbij slechts nagaan of de bevindingen van de arts-adviseur niet zijn gebaseerd op een gebrekkige of onjuiste feitenvinding en of geen incorrecte toepassing werd gemaakt van de toepasselijke wets- of reglementaire bepalingen.

2.2.3. *In casu* maakte verzoekster ter staving van de verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift van 7 september 2012 over waarin melding wordt gemaakt van volgende diagnose:

*“hoofdpijn, insomnia, angst, nachtmerries
Posttraumatische stressstoornis
Ernstige geestesstoornis”*

Wat de actuele behandeling betreft, wordt melding gemaakt van een medicamenteuze behandeling. De duur van de noodzakelijke behandeling is af te wachten. Op de vraag naar de gevolgen en mogelijke complicaties indien de behandeling wordt stopgezet, wordt melding gemaakt van ‘*recidief*’ en van een ‘*risico voor fysieke en psychische integriteit*’. De behandelende psychiater acht een continue psychiatrische therapie noodzakelijk.

In zijn medisch advies oordeelt de arts-adviseur dat de in het standaard medisch getuigschrift van 7 september 2012 beschreven PTSS actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en evenmin een actueel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Hij steunt zich hierbij op onder meer volgende vaststellingen:

- het betreft een aandoening die als dusdanig niet te objectiveren valt, evenmin als de noodzaak om ze te behandelen;

- *in casu* wordt niets vermeld over het oorzakelijk trauma, hetgeen bij een PTSS vrij essentieel is;
- het getuigschrift bulkte van de algemeenheden zoals '*fysische en psychische integriteit*' en '*psychiatrische therapie*', hetgeen geen blijk geeft van een ernstige therapeutische betrokkenheid of kennis van de casus;
- de behandeling van een PTSS door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel;
- ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden tot jaren en evolueert meestal spontaan in gunstige zin;
- er wordt geen enkele reden aangehaald voor de medicatie Medrol (cortisone); verzoekster gezondheidstoestand wordt niet benadeeld door het derven van deze medicatie.

2.2.4. Inzake het reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit benadrukt de Raad andermaal dat hiervoor is vereist dat de betrokkene actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. *In casu* wordt in het standaard medisch getuigschrift van 7 september 2012 op geen enkele wijze door de behandelende psychiater aangegeven dat er sprake is van een dergelijk imminent risico of van enige onmogelijkheid tot reizen. Er wordt zo ook op geen enkele wijze gewag gemaakt van noodzakelijke dringende maatregelen om het leven of de fysieke integriteit van verzoekster veilig te stellen. Er is geen sprake van enig noodzaak van hospitalisatie. Er kan aldus niet worden vastgesteld dat de arts-adviseur niet kon vaststellen dat niet blijkt dat er, wat verzoekster betreft, sprake is van een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit. Het gegeven dat de behandelde psychiater bij stopzetting van de behandeling melding maakt van een risico voor de fysische of de psychische integriteit, betreft – in het kader van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet - niet zozeer het risico voor het leven of de fysieke integriteit, doch wel de vraag naar een onmenselijke of vernederende behandeling indien een adequate behandeling ontbreekt in het land van herkomst of verblijf.

2.2.5. De Raad stelt vast dat de discussie in huidig voorliggende zaak in wezen draait rond de vraag of de aandoening van verzoekster een dermate graad van ernst heeft dat deze onbehandeld een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De arts-adviseur oordeelde dat zulks niet blijkt uit het standaard medisch getuigschrift van 7 september 2012, hetgeen verzoekers betwisten.

Verzoekers benadrukken dat de behandelende psychiater bij stopzetting van de behandeling een risico voor de fysische en psychische integriteit weerhield en het gestelde in het medisch advies dat dit een algemene notie zou zijn en zulks niet getuigt van een ernstige therapeutische betrokkenheid geen afdoende motivering vormt om een dergelijke risico niet te weerhouden.

De Raad stelt in dit verband allereerst vast dat de motivering van het medisch advies niet kan worden beperkt tot de vaststelling dat er sprake is van algemeenheden, zoals de vermelding van een risico voor de fysische en psychische integriteit, derwijze dat een reëel risico in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kan worden weerhouden. Het medisch advies dient in zijn geheel te worden gelezen. De arts-adviseur wijst zo allereerst op de aard van de aandoening, met name stelt hij dat het een psychische aandoening is die op zich niet is te objectiveren, evenmin als de noodzaak om ze te behandelen. Hij geeft aan dat de behandeling van een PTSS door middel van psychofarmaca louter symptomatisch en dus niet essentieel is en dat kan worden aangenomen dat ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf een dergelijke aandoening zijn beloop kent over enkele maanden tot jaren en meestal spontaan in gunstige zin evolueert. Hij geeft zodoende aan dat enerzijds een psychische aandoening als PTSS, evenals de noodzaak deze te behandelen, niet kan worden beoordeeld los van de subjectieve elementen die de zaak kenmerken en anderzijds dat een behandeling van een aandoening zoals deze van verzoekster in regel niet essentieel is, al geeft hij eveneens aan te erkennen, gelet op het gebruik van het woord '*meestal*', dat hierop uitzonderingen mogelijk zijn. *In casu* geeft hij aan dat uit het voorgelegde standaard medisch getuigschrift geen concrete, op het individu betrokken gegevens voorliggen die wijzen op een noodzaak van behandeling. In dit verband stelt hij vast dat in het standaard medisch getuigschrift van 7 september 2012 niets wordt vermeld over het oorzakelijk trauma, hetgeen bij een PTSS vrij essentieel is en hierin verder veelal gebruik wordt gemaakt van algemeenheden zoals '*fysische en psychische integriteit*' en '*psychiatrische therapie*', zonder dat dit concreet wordt betrokken op de voorliggende casus. Verder wordt ook nog aangegeven dat er geen enkele reden wordt aangehaald voor de medicatie Medrol (cortisone).

De Raad stelt vast dat gelet op het advies van de arts-adviseur dient te worden aangenomen dat deze rekening heeft gehouden met het vermelde door de behandelende psychiater in het voorgelegde standaard medisch getuigschrift van 7 september 2012 dat er bij stopzetting van de behandeling een risico is voor de fysische en psychische integriteit. In tegenstelling tot hetgeen verzoekers voorhouden, wordt wel degelijk ook gemotiveerd waarom het vermelde risico voor de fysische en psychische integriteit *in casu* niet wordt weerhouden. De arts-adviseur geeft zo aan dat de vraag of een PTSS een behandeling noodzaakt niet los kan worden gezien van de concrete casus en een louter algemene vermelding van een risico voor de fysische en psychische integriteit zonder dat dit wordt geconcretiseerd voor wat verzoekster betreft, hetgeen bij een aandoening als PTSS van wezenlijk belang is, voor hem niet wijst op een concreet risico in deze zin in het geval van verzoekster. De arts-adviseur geeft op voldoende duidelijke wijze aan dat hij een ernstig of reëel risico voor de fysische en de psychische integriteit bij stopzetting van de behandeling *in casu* niet weerhoudt, nu onvoldoende concrete gegevens voorliggen die hierop wijzen, en om deze reden evenmin weerhoudt dat er onbehandeld sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. Er dient te worden aangenomen dat de arts-adviseur zodoende, vanuit het oogpunt van de formele motiveringsplicht, afdoende heeft geantwoord op deze vermelding in het voorgelegde standaard medisch getuigschrift.

Alleen al om deze reden, en daargelaten het gegeven dat arresten van de Raad geen precedentswaarde hebben, blijkt ook niet dat de verwijzing naar een arrest van de Raad van 24 maart 2014 *in casu* dienstig is. De Raad benadrukt dat in voormeld arrest sprake was van een standaard medisch getuigschrift waarin wel concrete, op de individuele casus betrokken gegevens waren opgenomen dat een behandeling noodzakelijk was. Er blijkt niet dat het gelijkaardige situaties betreft.

In zoverre verzoekers in dit verband verwijzen naar het eerder tussengekomen arrest nr. 144 074 van de Raad van 24 april 2015, wordt opgemerkt dat de Raad in dit arrest vaststelde dat de arts-adviseur uitging van een foutieve feitenvinding, en zodoende er sprake was van een schending van de materiële motiveringsplicht, waar deze in het standaard medisch getuigschrift van 7 september 2012 las dat de PTSS en de ernstige geestesstoornis, evenals de vermelde symptomen, zelfs zonder behandeling, actueel geen risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, terwijl hierin wel degelijk kan worden gelezen dat er een risico is voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekster indien de behandeling wordt stopgezet. Doordat de arts-adviseur in het thans voorliggende advies van 6 mei 2015 wel degelijk uitgaat van een correcte lezing van het voorgelegde standaard medisch getuigschrift, en rekening hield met het hierin vermelde van een risico voor de fysische en psychische integriteit bij stopzetting van de behandeling, kan niet worden vastgesteld dat het gezag van gewijsde van dit arrest werd miskend of de arts-adviseur zich niet heeft geconformeerd naar deze gerechtelijke uitspraak.

Verzoekers betogen dat de notie '*fysieke integriteit*' een wettelijke notie is, vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zelf, en uit de vermelding van een dergelijke notie in het standaard medisch getuigschrift geen beperkte therapeutische betrokkenheid kan worden afgeleid. Zij stellen dat het eerder de arts-adviseur is die zich beperkt tot het formuleren van algemeenheden en impressies, in plaats van het dossier inhoudelijk te beoordelen. Het gegeven dat de notie '*fysieke integriteit*' inderdaad is vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet weerlegt evenwel de door de arts-adviseur gedane vaststelling niet dat een louter algemene vermelding van een risico voor de fysische en psychische integriteit bij stopzetting van de behandeling nog niet toelaat enig "*reëel*" risico in deze zin vast te stellen, nu hiervoor geen concrete aanwijzingen betrokken op het individuele geval kunnen worden gelezen in het voorgelegde standaard medisch getuigschrift en dit gelet op de aard van de aandoening van wezenlijk belang is. Dit daargelaten de vraag naar de therapeutische betrokkenheid van de behandelende psychiater, nu niet blijkt dat het gestelde hieromtrent door de arts-adviseur op zich een determinerende vaststelling betreft in het medisch advies. Hierop dient aldus ook niet nader te worden ingegaan. Er blijkt ook geenszins dat de arts-adviseur zich aldus heeft beperkt tot algemeenheden en impressies en heeft nagelaten over te gaan tot een inhoudelijk onderzoek van de voorliggende medische gegevens. Er blijkt niet dat deze enig specifiek, concreet gegeven in dit verband ten onrechte niet heeft betrokken bij zijn beoordeling. Verzoekers tonen niet aan dat de door verweerder aangestelde controlearts verkeerdelijk tot de door hem gedane vaststelling is gekomen dat – rekening houdende met de aard van de aandoening – de louter algemene vermelding van een risico voor de fysische en psychische integriteit bij stopzetting van de behandeling in de situatie van verzoekster nog niet wijst op een "*reëel*" risico in dit verband. De Raad dient hierbij te duiden dat uit de bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat een "*reëel*" risico voor het leven of de fysieke integriteit of een "*reëel*" risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling

is in zijn land van herkomst of verblijf dient te kunnen worden vastgesteld en dat het feit dat niet elk risico kan worden uitgesloten dus niet volstaat.

De Raad stelt ook vast dat het gegeven dat de behandelende psychiater melding maakte van een risico voor de fysische en psychische integriteit bij stopzetting van de behandeling nog niet betekent dat hetgeen door de arts-adviseur wordt aangegeven dat een reëel risico in dit verband wat verzoekster betreft niet blijkt niet correct zou zijn of volledig in tegenstrijd zou zijn met het gestelde door de behandelende psychiater. De vraagstelling in dit verband in het standaard medisch getuigschrift luidt zo ook wat de “gevolgen” of “mogelijke” complicaties” zouden zijn bij stopzetting van de behandeling. De vraagstelling handelt aldus zowel over de zekere als over de mogelijke gevolgen van een stopzetting van de behandeling. Aangezien zo goed als elke aandoening onbehandeld wel mogelijke gevolgen kan hebben voor iemand fysische en/of psychische integriteit, waarbij de ernst sterk kan variëren, blijkt geenszins dat de arts-adviseur – rekening houdende met de aard van de aandoening die maakt dat de noodzaak tot behandeling niet te objectiveren valt – niet kon vaststellen dat een loutere vermelding op de voormelde vraagstelling van een risico voor de fysische en psychische integriteit dermate algemeen is dat dit niet toelaat vast te stellen dat in de voorliggende casus de gezondheidstoestand dermate ernstig is dat een behandeling hiervan is vereist en het daarin vermelde risico een reëel karakter heeft. Er wordt in het voorgelegde standaard medisch getuigschrift verder ook op geen enkele wijze geconcretiseerd waaruit de psychiatrische therapie van verzoekster precies zou bestaan en of er actueel überhaupt sprake is van een regelmatige psychiatrische therapie.

Hierbij moet verder ook worden benadrukt dat zelfs wanneer een arts in België stelt dat hij de behandeling van een bij een vreemdeling vastgestelde aandoening vereist acht dit niet impliceert dat de door verweerder aangestelde arts-adviseur, rekening houdende met de aard van de aandoening die werd vastgesteld, niet zou vermogen te oordelen dat indien de betrokken vreemdeling deze behandeling niet zou kunnen verkrijgen in haar land van herkomst zij hierdoor niet in een onmenselijke of vernederende situatie zal terechtkomen of dat de bevindingen van beide artsen niet met elkaar overeenstemmen. Het toetsingscriterium dat door de behandelende arts en de arts-adviseur wordt gehanteerd, is immers verschillend. De behandelende arts oordeelt welke medische ondersteuning zijn patiënt in België nodig heeft om een medisch probleem zo snel mogelijk op te lossen of de hinder die een medisch probleem veroorzaakt zo veel mogelijk te beperken en de arts-adviseur oordeelt of is voldaan aan de in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet gestelde vereisten.

De Raad benadrukt verder ook dat het gegeven dat het advies van de arts-adviseur niet geheel in overeenstemming is met het door verzoekster neergelegde standaard medisch getuigschrift en dat verzoekers het niet eens zijn met de beoordeling door de arts-adviseur, op zich niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt afgewezen, is dit immers veelal het geval omdat het advies van de arts-adviseur inhoudelijk anders is dan de door de aanvragers ter ondersteuning van hun aanvraag neergelegde medische attesten (RvS 31 mei 2011, nr. 213.594).

Verzoekers stellen nog dat er geen enkel stuk voorhanden is in het administratief dossier dat het oordeel van de arts-adviseur ondersteunt, noch dienstige vakliteratuur noch enige andere literatuur of bron. Er blijkt evenwel niet dat de arts-adviseur, ook al volgde hij geen specialisatie in de bij hem voorliggende aandoening, bij het opstellen van zijn advies niet vermag te steunen op zijn eigen medische kennis of deze steevast voor het door hem gestelde zou dienen te verwijzen naar vakliteratuur of andere bronnen. Het behoort in wezen tot de eigen beoordelingsbevoegdheid van de arts-adviseur om te beoordelen of zijn eigen vakkennis volstaat in het licht van een voorliggende aandoening. *In casu* wordt ook geenszins concreet aannemelijk gemaakt dat enige verwijzing naar medische vakliteratuur of andere bronnen zich opdrong. Zo werd ook reeds aangegeven dat het gegeven dat de behandelende psychiater melding maakte van een risico voor de fysische en psychische integriteit bij stopzetting van de behandeling nog niet betekent dat het gestelde door de arts-adviseur dat een noodzaak van behandeling in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet of een reëel risico in dit verband wat verzoekster betreft niet blijkt niet correct zou zijn of volledig in tegenstrijd is met het gestelde door de behandelende psychiater. De medische uitgangspunten van de arts-adviseur – met name dat de noodzaak van behandeling van een PTSS niet valt te objectiveren, dat het vrij essentieel is dat bij vermelding van een diagnose van PTSS nader wordt ingegaan op het oorzakelijk trauma hiervan, dat een behandeling met psychofarmaca louter symptomatisch is en dat een dergelijke aandoening ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf zijn beloop kent over enkele maanden tot jaren en meestal in gunstige zin evolueert, waardoor een behandeling in de meeste gevallen niet essentieel is – worden op geen enkele wijze betwist aan de hand van concrete argumenten. Er wordt niet aangegeven

dat deze in strijd zouden zijn met de gespecialiseerde vakliteratuur. Verzoekers maken niet concreet aannemelijk dat de arts-adviseur op dit punt niet kon steunen op zijn eigen persoonlijke kennis, ook al is hij geen arts gespecialiseerd in de psychiatrie, zonder dat hij zijn standpunt ondersteunde met medische vakliteratuur of andere bronnen.

De Raad benadrukt verder dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet vereist dat de arts-adviseur van een bijzondere expertise blijkt dient te geven om de door de vreemdeling ingediende medische attesten te beoordelen, enkel omdat het standaard medisch getuigschrift van de vreemdeling door een geneesheer-specialist is opgesteld (RvS 6 november 2013, nr. 225.353). Er blijkt *in casu*, gelet op hetgeen voorafgaat, niet dat het gegeven dat de arts-adviseur geen specialisatie in de psychiatrie heeft afbreuk doet aan het medisch advies of dat deze niet zonder meer tot de door hem gedane vaststellingen kon komen. Er blijkt, in tegenstelling tot hetgeen verzoekers voorhouden, niet dat deze zijn standpunt heeft laten *'superposeren'* op de *'gedetailleerde bevindingen en het besluit van de behandelde geneesheer-specialist'*. Hij heeft enkel vastgesteld dat een voldoende ernst van de gezondheidsproblematiek van verzoekster in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet blijkt uit het voorgelegde standaard medisch getuigschrift ingevuld door de behandelde geneesheer-specialist, nu - rekening houdende met de aard van de aandoening - deze zich wat de noodzaak van een behandeling betreft heeft beperkt tot algemeenheden die niet toelaten het reëel karakter vast te stellen van het vermelde risico in het voorliggende geval of toelaten vast te stellen dat onbehandeld er in het concrete geval sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Daarnaast moet worden aangegeven dat de door verweerder aangestelde arts-adviseur, overeenkomstig artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, *"indien hij dit nodig acht"* een vreemdeling *"kan"* onderzoeken. Het komt alleen aan de arts-adviseur toe te beslissen of hij van deze mogelijkheid dient gebruik te maken. Het feit dat de arts-adviseur oordeelde dat dit niet vereist was, leidt *in casu* niet tot de conclusie dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd geschonden of dat de bestreden beslissing geen correcte feitelijke grondslag heeft. De ambtenaar-geneesheer heeft het feit dat bij verzoekster een posttraumatische stressstoornis werd vastgesteld op zich ook niet in vraag gesteld – al merkte hij wel op dat in het voorgelegde standaard medisch getuigschrift niets wordt vermeld inzake het oorzakelijk trauma, hetgeen volgens hem vrij essentieel is –, zodat niet kan worden ingezien waarom hij nog een eigen onderzoek om zelf een diagnose te stellen zou dienen door te voeren. Verzoekers maken niet met concrete argumenten aannemelijk dat *in casu* een eigen onderzoek door de arts-adviseur noodzakelijk was.

In dit verband stelt de Raad, ten overvloede, ook nog vast dat in een later standaard medisch getuigschrift van 25 maart 2013 van dezelfde psychiater, zoals dit door verzoekster werd aangebracht in het kader van een volgende verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, een diagnose van PTSS niet langer wordt weerhouden. Opmerkelijk is bovendien dat van een dergelijke diagnose ook geen melding wordt gemaakt in de medische voorgeschiedenis. Enige nood aan een continue psychiatrische therapie wordt ook niet langer vermeld. Verder wordt in dit attest aangegeven dat verzoekster op dat ogenblik, gelet op haar zwangerschap, niet langer medicamenteus wordt behandeld. De behandelende psychiater vermeldde verder andermaal een risico voor de fysische en psychische integriteit bij stopzetting van de behandeling, doch zonder aan te geven dat er in dit verband sprake was van specifieke bezorgdheden gelet op de stopzetting van de behandeling of in dit verband volgens de behandelende arts bijkomende voorzorgmaatregelen zich opdrongen. Deze vermeldingen zijn aldus in lijn met de vaststellingen zoals deze door de arts-adviseur werden gedaan en doen de vraag rijzen naar het voldoende belang dat verzoekers hebben bij hun uiteenzetting van het middel.

2.2.6. De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder of de door hem aangestelde arts-adviseur beschikt.

2.2.7. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.8. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier augustus tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

I. CORNELIS